

at vi i vort Vædringsforslag tog alle med, som vare 60 Aar. Jeg tror, at han deri har Ret, og jeg erindrer om, at da jeg første Gang havde Ordet for at omtale disse Vædringsforslag, udtalte jeg, at det forekom mig, at Flertallet stillede sig anderledes overfor dem, der vare over 55 Aar, end overfor dem, der vare under denne Alder, idet de afstær sig Retten til at eftergive dem Fattighjælpen, som ere mellem 55 og 60 Aar. Thi jeg kan ikke forstaa Flertallets Forslag anderledes. Men jeg vil spørge: Hvorledes ville De stille Dem overfor den Mand, som i sit 57de Aar faar Fattighjælp og i sit 58de Aar tilbagebetaler den? Han har altsaa faaet Fattighjælp, men tilbagebetalt den. Er han da ikke værdig til at faa Fattighjælp efter sit 60de Aar (Ordføreren [C. Ravn]: Jo!) Ja, men de Herrer sige, at de ikke ville eftergive Fattighjælpen i de 5 Aar, medens de forbeholde sig Retten til at eftergive Fattighjælpen i det 32te, 40de Aar o. s. v., saa er den Fattighjælp, som er modtaget i Tiden mellem det 55de og 60de Aar, af en saadan Natur, at vedkommende, der har modtaget den, ikke kan faa den Understøttelse, som ellers tilbydes efter det 60de Aar. Saaledes staaer det for mig; er det ikke rigtigt? har jeg misforstaaet det? (Afbrydelse). Ja, det er en Selvfølge, siger man; men der staaer i Vædringsforslaget her, at naar han i de sidste 5 paa hinanden følgende Aar har nydt Fattighjælpen, kan han ikke faa den omtalte Hjælp. Derfor har Mindretallet stillet Forslaget kort, uden den Betingelse og sagt: Vi give til alle, som ere 60 Aar. Det ærede Medlem for Holbæk Amts 3dje Valgkreds udtalte sig endvidere om Vædringsforslaget og mente, at det som hidtil skulde være en Stats Sag. Ja, det kan være, jeg skal ikke gøre stærk Fordring i saa Henseende, men jeg vil dog erindre om, at saaledes som Dommene mange Gange falde her i vort Samsund — de ere naturligvis altid retfærdige, man har jo ikke Lov til at betvivle Domstolens Indsigt og deres Retfærdighed — falder der dog virkelig mange haarde Domme over fattige Folk for Vagateller, som det dog maaste kunde falde Kommunerne ind ikke at se hen til, naar de fattige skulde nyde denne Begunstigelse. Thi det kunde dog være, at Kommunerne bedre kendte den fattige, og bedre end Domstolene kendte Marsagen til, at vedkommende har begaaet noget, der af Domstolene er blevet betragtet som en Forbrydelse, og maaste ikke ville dømme dem saa haardt som Samsundet og dets Domstole. Det er derfor, at vi have stillet vort Forslag i den Form, vi have gjort det. Det ærede Medlem for Vejle

Amts 2den Valgkreds (Berg) gjorde ogsaa en Indvending mod Mindretallets Forslag, og det var overfor Slutningen af Paragraffen, hvor der siges: „Det er alene af de paagældende Personers Forsørgelseskommune, at Understøttelse af denne Art kan begæres“. Det ærede Medlem mente, at dette Forslag kunde tyde paa, at vi vilde give Kommunerne Ret til at kunne flygte med de gamle trængende Folk. Vi have ikke tænkt os, at noget saadant vilde kunne udledes deraf, men naar vi have sat denne Bestemmelse ind i vor Paragraf, er det, fordi vi have ment, at da man ikke ifølge disse Bestemmelser kan gaa til at gøre det til en Ret for vedkommende selv at have eller forlange Understøttelse — her er jo ikke Tale om nogen Ret i saa Henseende — var det rigtigt, at der kun var en bestemt Autoritet, der kunde gøre Fordring paa denne Understøttelse, og da det staaer paa Fattigloven, har man ikke kunnet finde noget rimeligere end at sige, at det er Forsørgelseskommunen, der skal gøre Fordring paa denne Understøttelse. Dette falder ogsaa sammen med hele den Betragtning, som ligger til Grund for Mindretallets Stilling til denne Sag, som stiller dem fra Flertallet, og hvorom jeg nu skal sige et Par Ord. Det har undret mig noget, at der under Debatten her i Salen fra Udvalgsmedlemmers Side ligesom — om jeg saa maa sige — er blevet givet ironisk Bifald tilkænde, hver Gang Mindretallets Stilling til denne Paragraf har været omtalt. Mindretallets Stilling til denne Sag og og til denne Paragraf er jo ikke noget, som er ærede Medlemmer her i Salen og navnlig ikke Udvalgets Medlemmer ubekendt. Betænkningen foreligger, vort Standpunkt foreligger klart og tydeligt med Hensyn til, hvor det er, vi tage Afstand i vor Opfattelse og Stilling til Lovforslaget overfor de øvrige ærede Medlemmer. Vore Grundbetragtninger foreligge, vi have arbejdet sammen paa disse Sager, disse Fattigsager nu i en Række af Aar, og aldrig har jeg endnu nogen Sidelagt Stjul paa, at mit principielle Standpunkt var et ganske andet end det, som forelaa i denne Fattiglov. Selv i det Forslag, som jeg sin Tid indgav her i Tinget alene, var det kun mit subsidiære Standpunkt, jeg hævdede, idet jeg bemærkede, at jeg vilde bestræbe mig for at gennemføre de aller-nødvendigste humane Bestemmelser, som der maaste var lidt Sandsynlighed for kunde gennemføres under de nuværende Forhold. Jeg har taget bestemt Afstand fra, at dette var noget som helst Udtryk for mit principale Standpunkt. Men efter at jeg har gjort dette, har jeg ikke i al den Tid, jeg har